

[Bolligministeren]

der kan placeres i Slots- og Ejendomsstyrelsen eller i ministeriets departement, og i givet fald placere ansvaret.«

Og så kommer mit svar:

»Når den tidligere boligminister anmodede kammeradvokaten om en vurdering af sagen, var det først og fremmest for at få en juridisk vurdering af sagsbehandlingen i forbindelse med brandsikringen, og om der ud fra en sådan vurdering vil være grundlag for at gøre ansvar gældende.«

Så vidt jeg hørte, var det den tidligere boligminister, der skulle have givet det svar. Jeg mener, det var undertegnede, som gav svaret. Men dette var blot for opklaringens skyld vedrørende habilitetsspørgsmålet, for dér er situationen jo den, at der var flere metoder, man kunne have fulgt for at undersøge sagen.

Den ene var, at ministeren selv kunne have gjort det. En anden måde var, at man kunne have bedt Justitsministeriet om det. Man kunne have bedt en uvildig advokat. Man kunne have nedsat en undersøgelsesret eller en kommissionsdomstol. Og endelig var der spørgsmålet om kammeradvokaten. I hvert fald fem forskellige muligheder forelå for min forgænger, og min forgænger valgte én af de fem muligheder.

Så kan man altid i dag diskutere, om man ikke skulle have valgt en anden. Jeg ved ikke – det er jeg ikke klar over – hvorfor min forgænger valgte, som min forgænger gjorde, men ud fra de dokumenter, der er til min rådighed, har jeg ikke kunnet finde nogen, som tog afstand fra, at kammeradvokaten skulle foretage undersøgelsen. Så når man nu ønsker andre undersøgelser, kan jeg kun undres over, at man ikke allerede for godt halvandet år siden, altså i sommeren 1992, talte om habilitetsproblemerne, for habilitetsproblemerne måtte da principielt set være lige så store i sommeren 1992, som de hævdes at være nu. Dér mener jeg ikke at der foreligger nogen principielt ny situation, når rapporten fra kammeradvokaten foreligger, i forhold til det tidspunkt, hvor kammeradvokaten blev bedt om at udføre opgaven.

Vedrørende habilitetsproblemet er der altså ikke tale om noget nyt problem. Hvis man mener, det er et problem nu, så burde man også eventuelt have kaldt den daværende minister i samråd eller på anden måde over for Folketin-

get have tilkendegivet, at der var tale om et habilitetsproblem. Det undlod man at gøre; det gør jeg bare i al stilfærdighed opmærksom på.

Så er der det, som fru Kirsten Jacobsen også har været inde på, Beredskabsstyrelsens rapport. Det, der er det interessante ved Beredskabsstyrelsens rapport, er jo, at den først peger på, at en egentlig juridisk fortolkning af bygningsreglementet falder uden for Beredskabsstyrelsens område. Det slår Beredskabsstyrelsen fast, og samtidig giver Beredskabsstyrelsen sig til at give sin tolkning, efter at den har sagt, at det ligger uden for dens område. Og så viser Beredskabsstyrelsen sig at give en tolkning, som er på linje med den, som tre af de fire kommuner har givet. Men det er igen blot en iagttagelse, jeg har gjort: Det eneste, som Beredskabsstyrelsen faktisk går ind på, er det, som man selv siger egentlig falder udenfor, nemlig den juridiske tolkning.

Det sidste, jeg vil komme ind på, er Københavns Kommune i forhold til Slots- og Ejendomsstyrelsen. Dér er det jo sådan, at kammeradvokaten i forlængelse af det, der netop var kammeradvokatens opgave, har afhørt begge parter. Og her giver kammeradvokaten også et, synes jeg, interessant svar af 12. januar 1994, hvor kammeradvokaten kommer med nogle konklusioner, som jeg synes det er værd at skrive sig bag øret. For det første fremhæver kammeradvokaten, at Københavns Kommune ikke giver nogen begrundelse for sin antagelse af, at bygningsreglementets efter hans opfattelse uklare bestemmelse klart skulle påbyde brandsektionsvæggens tilslutning til teglstensbelægning.

Dernæst understreger kammeradvokaten, at der ikke er fremkommet noget, der kan ændre ved hans opfattelse af, at der er grund til at søge en forbedret sagsbehandling indskærpet; snarere tværtimod. Så siger kammeradvokaten videre, at en bevisbedømmelse vil føre til, at der den 8. maj 1990 er ført en telefonsamtale mellem arkitekt Steen Kornerup-Bang, Slots- og Ejendomsstyrelsen, og arkitekt Birger Mortensen, Københavns Kommunes Bygge- og Boligdirektorat, om den telefax af 7. maj 1990 med tilhørende principskitse, der uomtvisteligt findes i kommunens sag adresseret til Birger Mortensen og indeholdende anmodning om kommunens kommentarer.